

Znakovka pro slyšící batolata - naše zkušenosti

Pomůcky

Dnes slaví náš mladší syn druhé narozeniny a jako každá máma kromě vzpomínek na nelehký porod probírám i ty další události a příhody, kterých máme za ty dva roky mnoho! Ráda bych se podělila o jednu z dominantních serií vzpomínek.

Jeníkovi byly asi tři měsíce, když jsem na ČT1 zahlédla reportáž o znakové řeči pro slyšící batolata. Přiznám se, že mě ta myšlenka nejen nadchla, ale doslova uchvátila! Všeho jsem nechala a začala hledat dostupné informace na internetu. Ještě ten večer jsem nás nejdříve přihlásila jako účastníky kurzy, ale stačila jsem to ještě do dalšího krmení změnit na přihlášku do instruktorského kurzu!

Podařilo se a já jsem v prosinci 2007 stala jednou z prvních certifikovaných instruktorek programu znakové řeči pro slyšící batolata programu Baby Signs v České republice. Začátky nebyly vůbec jednoduché. Jeníkovi bylo 5 měsíců a jeho pohled jasně vyjadřoval názor na

to, když jsem mu „mávala“ jednotlivé znaky před očima:
„Ta moje máma se naprosto zbláznila!“

Ani reakce okolí nebyly vůbec pozitivní. Spíše naopak!

„Proč na něj znakuješ, když slyší?!“ „Místo abyste ho učili mluvit, tak z něj bude hluchej!“ Tímto děkuji manželovi za jeho postoj k celému tomu „experimentu“. Stál celou dobu při mně a aktivně se také podílel na komunikaci s naším synem (což je vlastně základ úspěchu – buď se zapojí celá rodina nebo požadovaný efekt nebude takový, jak bychom si přáli).

Moje nadšení pro věc a přesvědčení, že TO FUNGUJE, pramenilo ze zkušeností s naší starší dcerou. Přišla k nám jako tříletá z dětského domova a bohužel vývojové opoždění bylo značné. A tak nějak přirozeně, když nám ještě v pěti letech „chyběly slova“, používala jsem různé ZNAKY, abych jí napověděla nějaké to slovíčko!

Kromě toho se zamysleme všichni sami nad sebou! Jsou i tací mezi námi, kteří nemít rukou, nevydali by ani slůvko!

Přiznávám se bez mučení, že jsem ale postupem času ztrácela víru. Náš syn ačkoliv rozuměl, co mu říkáme a jsem naprosto přesvědčená, že jednotlivé znaky chápal na 100%, tak zpětná odezva žádná! Značně zoufale jsem rodičům na svých přednáškách říkala, že všechny

děti znakuji, jenom náš Jeník NE! V 10měsících nastal zlom! Přišel první znak! A od cca jednoho roka se to konečně rozjelo! Náš syn začal s námi komunikovat a my se postupně OPRAVDU DOMLUVILI!

Chcete-li vědět, jak jsme se s manželem cítili, vzpomeňte si na první úsměv vašeho dítěte nebo na první krůčky! Je to zcela srovnatelné. Začali jsme zjišťovat, co všechno náš syn už zná a umí. Co všechno ho zajímá. Díky znakování nám to byl schopen říci. I když prioritou zůstávalo jídlo. Znaky „ještě, jíst a pít“ byly v permanenci neustále!

Dnes slaví náš syn druhé narozeniny. Vrstevníci kolem nás jsou s mluvením na různých úrovních. Od úplného nemluvení po básničky a říkanky! Jeník začíná opakovat slova, někdy s větším, někdy s menším úspěchem. Ale znaky nám stále pomáhají, abychom pochopili „co tím chtěl básník říci“, když slovnímu sdělení my „hloupí“ rodičové nerozumíme. Jsem znakování nesmírně vděčná za to, že nám dopřálo prožít zcela jiný rok života než by tomu bylo bez této možnosti dorozumívání.

Dokázali jsme lépe a rychleji reagovat na konkrétní potřeby Jeníka. Lépe jsme rozuměli tomu s čím si chce hrát, co ho venku zajímá a o čem si máme „povídat“.

Ráda bych tímto článkem povzbudila ostatní rodiče, kteří o metodě znakované řeči pro slyšící batolata slyšeli a váhají, zda je to to pravé ořechové pro jejich děti. Neváhejte a zkuste to! Není to žádná zázračná metoda. Je to přirozený způsob komunikace!

Všichni víme, že malé děti se učí nápodobou! Ale napodobit řeč (kdy zapojujeme bránici, jazyk, zuby, obličejové svaly) je nesmírně těžké! A také řečové centrum dozrává mnohem později, v době, kdy naše děti už dávno mají potřebu se s námi nějak dorozumět!

Dopřejte sami sobě tu možnost sdílet s těmi nejmenšími jejich svět! Budete překvapeni, kolik toho už vědí a znají! Zároveň bych ráda povzbudila rodiče dětí, jejichž děti mají jakékoliv „specifické“ problémy. Nemluví vůbec nebo jsou to děti s již diagnostikovanou poruchou komunikace nebo například děti s Downovým syndromem! Pokud máte chuť, vyzkoušejte tento způsob dorozumívání. A nehleďte na to, že vašim dětem už jsou dva a více let! Děti se specifickými problémy se vyvíjejí zcela specifickým způsobem (vždyť i zcela zdravé děti si jdou vlastní cestou a nehledí na nějaké tabulky a čísla!). Před časem jsem zjistila, že se v České republice již nějakou dobu úspěšně používá česká znaková řeč pro neslyšící u dětí s diagnosou autistického spektra!

Nebo například děti s dysfázií určitě uvítají možnost vyjádřit se jinak než verbálně! A časem přijde i řeč! Diagnosa a problémů bych jistě mohla jmenovat celou řadu.

Mezi dětmi s různými specifickými potřebami a potížemi se pohybuji již nějakou dobu. Z vlastní zkušenosti vím, že je těžké pro rodiče zdravých dětí přijít na chuť této „novince“ (která vlastně vůbec žádnou novinkou není), natož pro rodiče „nestandardních“ dětí. Zním maminky, které znakování u svých dětí vyzkoušely (diagnosa Downův syndrom a dysfázie) a funguje to! Ale znám také maminku, která znakování striktně odmítla, protože její syn s Downovým syndromem přeci bude mluvit! Tím nechci rozhodně dotyčnou maminku kritizovat! Je na každém z nás, jakou cestu zvolíme pro sebe a pro své děti. Já se s vámi pouze chtěla podělit o tu naši cestu!

Jsou-li mezi vámi rodiče, kteří neverbální komunikaci používají v praxi, napište mi prosím své zkušenosti a postřehy.

Autorka: Barbora

Jungerová, B.Jungerova@seznam.cz,